

La ceretana Regina Rodríguez va escriure la novel·la en molts bars, com en aquesta taula exterior d'un local del Born barceloní

OSCAR BAYONA

TONI MATA I RIU. MANRESA

■ Reconeix que és tan despistada que una vegada va agafar un avió que no tocava. I t'ho explica com una anècdota més d'algú acostumat a relliscades de tota mena. Regina Rodríguez Sirvent és, però, i sobretot, una de les sensacions literàries de la temporada. Nascuda el 1983 a Alp, ha unit la seva estimada Cerdanya i la ciutat d'Atlanta, un lloc on «jo no recomanaria mai d'anar-hi a viure», en els escenaris principals de la novel·la *Les calces al sol* (La Campana). Una comèdia sobre la importància de perseguir els somnis protagonitzada per la Rita Racons, una dona jove que viatja als Estats Units per fer d'*au-pair* a veure si així es retroba amb ella mateixa.

Vostè no amaga que les peripècies de la Rita són les seves. Se'n va anar a un lloc tan insospitat com la capital de Geòrgia a cuidar-nens?

Per escriure, ho he de sentir, jo escric veritat. Si no, no em surt. El que explico a la novel·la és real, però tampoc és literal.

La Rita acaba a Atlanta gairebé per casualitat.

Jo ja tenia previst anar a fer d'*au-pair*, en el meu cas la decisió no va ser fruit d'un atzar. Però hi ha episodis previs que s'expliquen a la novel·la que són ben reals.

Un desengany amorós que s'esdevé a Girona, un gir de guió vital radical i un viatge inicialment previst a Nova York que acaba al sud. L'acció de la novel·la té lloc el 2007. Han passat quinze anys. Per què ha trigat tant?

Vaig tenir molta sort d'anar-hi

Regina Rodríguez Sirvent

Esriptora. La ceretana debutarà per Sant Jordi signant exemplars al Passeig de Gràcia d'una novel·la que uneix humor, tendresa i bones vibracions. Rodríguez té una empresa de rutes gastronòmiques per a turistes dels Estats Units i ja prepara una segona novel·la que, assegura, no serà la segona part de «Les calces al sol»

«Exigim-nos més, hi ha molta bellesa per sentir, la vida és brutal»

► L'autora d'Alp converteix en material literari l'experiència viscuda com a 'au-pair' a Atlanta en una de les novel·les més venudes del curs

aleshores, perquè eren els inicis de Facebook, no hi havia iPhone, ni xarxes... no em coneixia ningú a vuit mil quilòmetres a la rodona. La meva sortida va ser escriure tot el que em passava, i enviava correus llarguissims. També podia fer algun skype, però vaig experimentar un aïllament que ara ja no és possible tenir. És que pràcticament no hi havia ni Google Maps. Un dia em vaig perdre i no sabia tornar a la casa on m'estava perquè tots els carrers, totes les illes de cases, les botigues... eren iguals.

Diu que escrivia e-mails?

Sí, i els enviava a 150 persones, era el primer cop que tenia públic. No hi havia accents, ni apòstrofs, ni ces trencades... però la gent se'ls reen-

LA CAMPANA. 20,90 EUROS. 464 PÀGINES

viava, quedaven per comentar-los... jo estava sola i la meva sortida era escriure. Em vaig acabar apuntant a un curs d'escriptura creativa.

A la novel·la, la Rita també ho fa, i té una professora, la Roberta, que li veu el talent i l'ànima.

En realitat no és una dona sinó un professor, el Britt, que va ser qui va encendre l'espuma. Vaig escriure

un article sobre el contrast de cultures i la Cerdanya, i el Britt ja va veure que el meu anglès estava verd però va percebre que hi havia una ànima molt forta. Al cap de tretze anys, quan li vaig comentar que em publicava un segell de Random House es va posar a plorar de l'emoció. La veritat és que tot el que ha dut el llibre és un somni.

Dèiem, doncs, que ha trigat molt a publicar.

Vaig estar un parell d'anys als Estats Units, vaig viatjar a 32 estats, i quan vaig tornar a casa hi va haver qui em deia que reunís els correus i fes una novel·la. Però em vaig posar a fer un màster de guió, em vaig apuntar a l'escola d'escriptura de l'Ateneu Barcelonès. Vaig explorar

«Quan vaig anar a Atlanta vaig sentir un aïllament que ara, amb les xarxes, ja és difícil d'experimentar»

«M'alimento del contacte amb la gent, vaig escriure la novel·la en molts bars, en diverses ciutats»

la possibilitat de fer una novel·la, però també un guió de cine... i la veritat és que vaig tardar anys a tenir l'estabilitat mental i vital necessàries per fer una novel·la. A la trentena, vaig viure uns anys molt intensos, en l'àmbit personal i laboral, vaig tenir moltes vivències i vaig conèixer molta gent, i tot plegat ho va anar endarrerint. El 2017 vaig començar a escriure i recordo d'haver-li dit al Melcior Comes, el meu professor, que estava escrivint exactament el que havia d'escriure.

El llibre és ple de vivències, moltes d'elles divertides. En el fons, però, hi batega el retrobament personal de la Rita. Què volia explicar la Regina?

La novel·la parla de la vocació, de la necessitat de llançar-te a fer el que vols. D'exigir-te més a tu, la vida és brutal, hi ha molta bellesa, moltes coses per sentir... jo soc molt intensa, necessito alimentar-me de la gent. La novel·la l'he escrita en molts bars i en moltes ciutats, a Tòquio, a París, a Nova York, a Puigcerdà... sempre porto l'ordinador a sobre.

Creu que aquest missatge arriba al lector?

Jo crec que sí. Fa uns quants dies, em va trucar una dona de Vilafranca que havia llegit la novel·la, estava plorant, i em va explicar que mai s'havia aturat i ara creia que li havia arribat el moment, havia deixat la feina i se'n anava un any a fer d'*au-pair*. Hi ha lectors que em diuen que han reconnectat amb la persona boja que eren, l'aventurera que eren...

L'experiència a Atlanta i l'aventura d'escriure una novel·la tenen en comú la intensitat vital que generen?

La iaia de la Rita li diu que no es pot quedar a mirar com s'eixuguen les calces al sol, que ha de complir la seva vocació. Anar cap allò desconegut, crear el llinard. La meua iaia és analfabeta, però sap de la vida més que ningú. Jo vaig poder fer el viatge perquè sabia que tenia una casa molt forta que sempre m'estava esperant.